

PROSINEC 2018



OPUSCULUM

ČASOPIS ČESKÉ DOMINIKÁNSKÉ RODINY





Obsah

Úvodní slovo

Fr. Lukáš Fošum OP: Kráčet s nadějí stále větší | 2

Dominikánský měsíc pokoje | 4

Generální kapitula 2019 | 5

Setkání dominikánské rodiny | 5

Nový hrob pro P. Valentina OP | 6

Setkání noviciátů mnišek střední a východní Evropy | 7

Paměť kongregace a ČODLF 2

Role studia v dominikánském povolání, studium jako „misericordia veritatis“ se SM. Imeldou Kobkovou OP | 8

Radostné události u zdislávek | 10

25 let od založení dominikánského nakladatelství Krystal OP

Rozhovor s fr. Vojtěchem Soudským OP | 11

Z nabídky nakladatelství Krystal OP | 19

Příloha: Čtyřletí obnovy dominikánské laické formace

leden a únor 2019 | I–III

Ze života místních laických sdružení | IV

Kráčej s nadějí stále větší



V nadpřirozené naději se nemusíme bát stárnout, s ní se nemusíme bát zemřít. Vždyť kráčíme od smrti k životu, a díky této naději se nám duše den ode dne zmlazuje!

Vstupujeme do adventní doby, která je časem naděje. Nebo spíš časem obnovení naší naděje, ve které očekáváme nový příchod našeho Pána. Jak zaznělo před pár dny na knižním salónu o nově vydané knize o víře, naději a lásce od Josefa Piepera, skoro každý křesťan je schopen něco říci o víře a lásce, ale o teologální ctnosti naděje se už dává něco dohromady hůře. Právě proto nám čerstvě vydaný překlad Pieperových traktátů může pomoci, jak oživit a omladit svou křesťanskou naději. Vztah mládí a naděje je jedním z témat, kterých se Josef Pieper chytá a dává příslib stálého omlazování naděje těm, kdo budou doufat v Krista, a ne pouze v dobra tohoto světa:

„Přirozená naděje pramení z mladistvé síly člověka a s tou i vysychá. „Mladost je příčinou naděje. Mládí má totiž mnoho budoucnosti a málo minulosti“ (S Th I-II, 40, 6). Tak také s mizejícím životem vadne především naděje; *ještě ne* se převrací v to, co už bylo, a stárí se namísto k *ještě ne* ve vzpomínkách přivrací k už *ne*. Pro nadpřirozenou naději však platí opak: nejenže není vázána na přirozené mládí, nýbrž přímo zakládá jistou daleko podstatnější mladost. Dává člověku takové *ještě ne*, které je naprosto nadřazené poklesu přirozených sil naděje a mimo jeho vliv. Dává člověku tak *mnoho budoucnosti*, že minulost sebedelšího a sebebohatšího života se proti tomu jeví jako *málo minulosti*. Teologální ctnost naděje je schopnost natáhnout se po takovém *ještě ne*, jež se rozšiřuje tím nezměrněji, čím jsme mu blíže.

A nadpřirozená pružnost naděje přetéká a vyzařuje i do sil naděje přirozené. Z nesčetných životopisů svatých tato vpravdě podivuhodná skutečnost jasně vysvítá. Překvapivé je jen to, jak málo si všímáme této strhující mladosti našich velkých svatých, především těch, kteří působí ve světě, staví a zakládají.



Foto: Fr. Šimon OP

Sotva co jiného než právě tato mladost svatých mluví tak přesvědčivě pro skutečnost, která by přece dnešního člověka měla zvláště zasáhnout: že nic tak nezaručuje a nezakládá věčné mládí – v nejdoslovnějším smyslu –, jako teologální ctnost naděje. Jen ona dokáže člověku natrvalo přivlastnit onu pohotovost, uvolněnou a pevnou zároveň, onu hbitost a lehkost, onu srdnatou svěžest, onu pružnou radostnost, onu klidnou statečnost důvěry, která jasně charakterizuje mladého člověka a činí jej tak sympatickým. Nikdo ať si nemyslí, že se tu jen dělá osudný ústupek ‚duchu doby‘. Augustin jednou řekl: ‚Bůh je ze všech nejmladší.‘ (s. 90–91)

To *velké mnoho* budoucnosti, které máme před sebou, chceme však nějak přinést do přítomnosti. Jestliže nejsme ještě zcela proměněni Tím, který k nám stále přichází, jeho nová přítomnost má vždy nový a omlazující účinek. Svatý Dominik dal před svým odchodem z tohoto světa *blahou nadějí* svým bratřím: že jim bude po své smrti prospěšnější než během pozemského života. On nám stále pomáhá, abychom už v přítomnosti, zde a nyní, chválili Boha svým životem, o něm kázali a děkovali mu stále za mnohá obdarování, radosti i zkoušky, velkou pomoc a především za milosrdenství.

Naděje je posilována modlitbou, modlitba nás připravuje na kázání slovem a životem. Studium zase naši naději pročišťuje, pomáhá nám lépe rozlišovat, do koho a do čeho naději vkládat a kam ji rozhodně nevkládat. Studium nás učí jak rozlišovat, tak propojovat člověka, svět a Boha. Poznání *mnohé minulosti* nám umožňuje lépe chápat přítomnost a ukazuje, že svou naději máme upnout především do Boha samotného: „Ejhle, Hospodin přijde a všichni svatí jeho s ním. A bude v onen den světlo velké, aleluja!“ V takovéto naději se nemusíme bát stárnout, s takovouto nadějí se nemusíme bát zemřít. Vždyť kráčíme od smrti k životu, a díky této naději se nám duše den ode dne zmlazuje! (2 Kor 4, 16)

fr. Lukáš Fošum OP

Dominikánský měsíc pokoje

V loňském roce vyhlásil magistr řádu novou iniciativu na obnovu našeho kázání, jež by po vzoru svatého Dominika mělo mít také rozměr obhajoby pokoje. „Svět je rozbíjen různými formami násilí a války. Neexistuje téměř žádná země, která by byla ušetřena této drsné reality, vyvolávající strach, nejistotu a prosazování úzkých etnických a náboženských identit, které vedou k obrovskému utrpení, smrti a vysídlení celých společenství.

Zatímco mnozí dominikáni se již zapojují do forem kázání, které přináší naději do takových situací, chtěli bychom nyní skrze globální dominikánskou solidaritu podpořit všechny takové snahy. Proto navrhujeme každoročně určit období, kdy se dominikáni na celém světě budou modlit za mír a nabídnou solidaritu konkrétnímu projektu za mír.

Období, které navrhujeme, je Advent, kdy všichni očekáváme vtělení Knížete pokoje. Naše zaměření na pokoj začne o první adventní neděli a vyvrcholí 1. ledna na Světový den modliteb za mír. Každý prosinec tedy bude naším Měsícem pokoje“ (z listu magistra řádu z 1. října 2017).

V tomto roce se naše solidarita zaměří na Demokratickou republiku Kongo. Lidé této země jsou sužováni devastujícími válkami, masakry a porušováním lidských práv. V tomto zdánlivě beznadějném kontextu se naši bratři a sestry snaží přinášet naději tím, že pomáhají konžskému lidu rozvíjet projekty udržitelného rozvoje a míru. Doufáme, že celý řád najde způsob, jak je povzbudit a podporovat v tomto cenném úsilí.

Vyjádřit solidaritu s našimi dominikánskými bratry a sestrami v Kongu lze například těmito způsoby: 1. Modlitba: uspořádat modlitební vigílii a slavnostní eucharistii za mír, usmíření a rozvoj v Kongu. 2. Kázání: začlenit toto zaměření do našeho kázání. 3. Umění: podpořit tento projekt vlastním uměleckým dílem. 4. Finanční pomoc: podpořit finančně dominikánské projekty na Univerzitě Uélé (Isiro, Haut-Uélé), které se zaměřují na prosazování lidských práv a ochranu svobody.

Více informací viz odkazy na s. 20

Česká dominikánská provincie se připojuje k solidaritě řádu a bude přispívat finančním darem na projekt „Finanční pomoc Kongo“. V případě, že se chcete jako členové či přátelé Řádu dominikánů připojit, můžete zaslat své finanční příspěvky jako účelový dar s označením zprávy pro příjemce „kongo2018“ na bankovní účet provincie: 6375022/2700 do 15. 1. 2019.

Generální kapitula 2019

Milí bratři a sestry z dominikánské rodiny, magistr řádu fr. Bruno Cadore svolávací listinou zde dne 7. listopadu 2018 svolal volební generální kapitulu provinciálů a definatorů do semináře sv. Josefa v Long Khanhu, který je v blízkosti našeho konventu svatého Martina de Porres v Bien Hoa ve Vietnamu, a to v termínu od 7. července do 4. srpna 2019, kdy bude zakončena oslavou slavnosti svatého otce Dominika.

Žádosti a otázky pro kapitulu je možné při dodržení LCO 415 I-III posílat na Generální kurii do 9. ledna 2019 (LCO 415, IV, 1°) formou, kterou určuje LCO 415 IV, 2°.

Ve svatém otci Dominikovi

*fr. Lukáš Fošum OP
provinciál*

Setkání dominikánské rodiny

V sobotu 20. října proběhlo v pražském klášteře svatého Jiljí každoroční setkání dominikánské rodiny. Hlavním hostem setkání byl otec biskup Pavel Konzbul, dominikánský terciář, jenž předsedal dopolední mši svaté a setkání oživil a prosvětлил jak svým kázáním o růženci, tak i následnou přednáškou o křesťanském humoru. Odpolední program tvořily především de-

baty ve skupinkách: o setkání ICDLF ve Fatimě, o dominikánských misiích a hnutí Světlo-Život a o aktuálním čísle revue *Salve* věnovaném tématu „Amoris laetitia“. Setkání pak uzavřela společná modlitba nešpor a večerní agapé.

fr. Gabriel OP



Foto: Fr. Šimon OP

Nový hrob pro P. Valentina OP

P. Valentin M. Krejčí OP. Foto: Archiv autora



Stal jsem se trapistickým mnichem a uvědomuji si, že mezi lidmi, kteří mě nejvíc ovlivnili v dobrém, je P. Valentin M. Krejčí OP, můj prastrýc. Tento vliv jsem mohl pozorovat také u těch, kteří mi o něm vyprávěli.

P. Valentin, křestním jménem Jaroslav, se narodil roku 1917 jako sedmé dítě chudých rolníků na Polánce poblíž Chotovin u Tábora. Jeho bratři a sestry postupně odcházeli do světa, tři zemřeli v nízkém věku. Po mamčině smrti na úplavici měl druhou maminku a ještě čtyři sourozence.

Od roku 1930 studoval na osmiletém arcibiskupském gymnáziu v Praze. Při tom zvažoval, zda nebude dominikánem, a proto bydlel v části pražského

konventu s jinými studenty, kteří se účastnili některých činností z komunitního života bratrů. Nalezl zde svého „druhého otce“, otce Odila. Ještě mnohem později píše v dopise, že chce být jako on.

V roce 1938 vstoupil k dominikánům v Olomouci, kde po noviciátu a sli-bech vystudoval teologii. Zde byl roku 1944 vysvěcen na kněze. Po příchodu do plzeňské komunity roku 1946 působil jako kaplan farnosti, učil na třech školách katechismus a byl hodně oblíbený u mládeže i u dospělých.

Nový režim (po roce 1948) našel cestu, jak se zbavit „nepohodlného“ kněze. V březnu 1950 byl zažalován za „trestné činy“ ve veřejné funkci učitele náboženství. Po osmi měsících vazby je za ně odsouzen jako za údajnou sabotáž. Trest šesti let byl po odvolání snížen na 3 roky. Spoluvězni mu přezdívali „Valentin Dobrotivý“. Svou dobrotu projevoval navzdory tomu, že někdy trpěl hladem, zimou, revmatismem a nemohl se šetřit přes dlouhodobou srdeční nedostatečnost.

Po propuštění a načerpání sil byl od června 1953 farářem v Hořepníku, kláštery byly totiž „zrušeny“. Nosil stále svůj bílý řeholní hábit. Byl veselý. Nešetřil se v apoštolátu a pomoci lidem, i když měl stále srdeční nedosta-

tečnost a také zdraví podlomené z vězení. Z těchto důvodů po necelém roce a půl zemřel na zápal plic. Kněz, který mu v předvečer smrti udělil svátost, byl u něho celou noc a údajně prohlásil, že viděl umírat světce. Na pohřbu jeden mukl zvolal: „Lidé, k němu se modlete!“

Hloubka svědectví jeho života byla důvodem přenesení jeho ostatků do nového hrobu v minulém roce. Letos, 6. října 2018, na něm byl požehnán nový kříž.

bratr M. Jan Pavel Mašek O. C. S. O.

Setkání noviciátů střední a východní Evropy

Kláštevní mříže se zvolna pootevřely, to aby se mohly sestry v počáteční formaci vydat vstříc společnému setkání. Toto jejich dobrodružství však mělo mateřské požehnání jednotlivých převorek, a tak mohly sestry z pěti českých a polských klášterů, spolu se svými novicmistrovými, společně prožít poslední říjnový týden. Šťastnými hostitelkami byly tentokrát sestry z Lysolají. Nutno dodat, že se tohoto tak důležitého úkolu zhostily s takovou láskou a pečlivostí, z níž byla jasně patrná inspirace samotnou Martou, avšak se srdcem Marie. Sestry, ještě jednou: Deo gratias.

Ve společném každodenním Lectio Divina jsme rozjímalý, kým je Ježíš Kristus, kým je pro každou z nás a kým byl pro svatého Dominika. Občasné jazykové bariéry vedly k řadě nejrůznějších ‚pytaří‘, takže obohacení bylo nejen duchovní, ale i kulturně-lingvistické :-). Toto obohacení rozšířil nemalou měrou i otec provinciál, který nás svým horlivým slovem povzbudil k vyprošování si opravdové lásky, po vzoru svatého Dominika. Jeden den jsme také strávily v Praze, a to putováním po dominikánských stopách, přičemž jsme navštívily i klášter sv. Jiljí, kde nám otec Jordán přednesl strhující přednášku o duchovním životě (teď už jen jeho slovo s pomocí Boží uvést do praxe).

Celý týden jsme ukončily společnou rekreací i s domácí komunitou. Děkujeme Bohu i všem sestrám za společně prožitý čas i všem tu skvělou zmrzlinu :-) ... A těšíme se zase na jaře v polském klášteře sv. Anny.

znojemský noviciát pod vedením sestry Růženy

Paměť kongregace a ČODLF 2

Role studia v dominikánském povolání, studium jako „*miser cordia veritatis*“ se SM. Imeldou Kobkovou OP (* 1937)

Listopadový studijní text ČODLFu (viz OPusculum z října 2018, Příloha I-II) hovoří o důležitosti soucitu, který by měl v dominikánské spiritualitě zaujímat výsostné postavení. Soucitem je zde chápána touha dominikánů dělit se s druhými lidmi o milost pravdy (miser cordia veritatis), která jim byla dána. I veškeré naše studium by mělo být spojené s tímto soucitem, který nás pobízí k hlásání evangelia. Takto chápaný soucit tedy vede ke studiu i k předávání poznání. To je vám určitě blízké, protože velká část vašeho řeholního života je spjata s vyučováním katechismu. Spojujete nějak tuto vaši službu s milosrdenstvím a se soucitem s dušemi?

Dalo by se to tak říct, jen jsem nad tím takto ještě nikdy nepřemýšlela. Je pravda, že vyučování katechismu přináší pokoj a štěstí, a to jak vyučujícímu, tak vyučovaným. Vždycky jsem si přála, aby děti, které budu učit, měly rády Pána Boha a byly s ním šťastné, v životě, ve smrti i po smrti. Tato myšlenka mě nadchla už v devíti letech, kdy jsem chodila na náboženství k sestřám dominikánkám. Tam jsem to tak zažila, poznávání Boha mi přineslo pokoj a štěstí, které jsem chtěla dávat dalším duším. Soucit v tom určitě hraje svou roli.

Bylo možné získat za komunistů potřebnou kvalifikaci, abyste mohla tento svůj sen naplnit?

Zpočátku to možné nebylo, žádné kurzy neprobíhaly. A pro mě ani neexistovala možnost dalšího studia. Tatínek se zásadně nepohodl s komunisty, a tak jsem si nemohla najít ani stálé zaměstnání. Změna nastala až v roce 1968. Tehdy se mi podařilo vstoupit k sestřám dominikánkám, a protože jsem pořád chodila s katechismem pod paží, sestry mi nabídly možnost přihlásit se na dvouleté katechetické studium do Litoměřic. Zpočátku jsem se bála, ale dodalo mi odvahy, když jsem úspěšně prošla korespondenčně vedeným katechetickým kurzem františkána Jana Baptisty Bárty. V Litoměřicích se jednalo o sobotní studium, ale nakonec jsme museli v jednom roce stihnout vystudovat oba ročníky, protože s počínající normalizací komunisté všechno pozavírali. Líbilo se mi tam, byla jsem z toho šťastná. Po zkouškách jsem konečně dostala podklad pro vyučování náboženství.



SM. Imelda se svými přáteli. Foto: Sestry dominikánky

Mohla jste pak vůbec katechismus vyučovat?

Dlouhá léta jsem vyučovala v Kadani a po asignaci do Střelice už jsem neměla žádnou naději, že bych ještě mohla učit. Pořád jsem se modlila, aby to Pán Bůh nějak zařídil. Vedle kláštera je Domov pro osoby se zdravotním postižením (dále jen Zámeček) a časem se dohodlo, že budu vyučovat tam. Má to svou výhodu, protože někteří obyvatelé nemohou dobře chodit, ani na mši svatou nedojdou, ale na náboženství se dostanou.

Ve střelickém Zámečku jste ale působila jako civilní vychovatelka už v 50. a 60. letech, tehdy to byl Ústav sociální péče pro mentálně postiženou mládež, kde byly zaměstnané sestry dominikánky. Komunisté vytlačili řeholní sestry do ústavů ke zdravotně postiženým nebo umírajícím lidem v přesvědčení, že tam už nebude po náboženské stránce co „zkazit“. Myslíte si, že tato jejich představa byla relevantní?

Myslím, že to bylo opět řízení Boží. Pro ty děti či staré lidi se mohlo udělat něco dobrého, ale ještě více se dalo udělat pro jejich příbuzné, kteří je chodili navštěvovat. S těmi se dalo o náboženství mluvit. Někteří byli bez zájmu nebo o víře nechtěli ani slyšet. Co se týče dětí, někdy i dnes slýcháme, že jim pleteme hlavu a přetahujeme je na tu naši víru. Někteří rodiče naopak požádali o křest dětí sami a některým jsem i za kmotru. Tím vznikly vazby na

jejich rodiny, dopisujeme si a jsme v kontaktu. Vlastně jim také předávám víru a možná by se i zde dalo hovořit o soucitu s dušemi, které Pána Boha neznají. V 50. letech to bylo samozřejmě všechno hlídané. Katechismus jako takový se tam nevyučoval. Chlapci sice chodili na mši svatou, modlily jsme se s nimi ráno a večer a občas jsme jim i něco řekly, ale o vyučování nešlo. To by bylo příliš nebezpečné, v dobré víře by to někomu mohli povědět. Takto to ale prošlo. Bylo jim jasné, že nepůjde úplně odbourat náboženský rozměr, když v ústavu pracují sestry.

Vy jste v pozici předávajícího, ale dokázala byste říci, co jste se od chlapců a děvčat ze střelického Zámečku naučila vy? Je možné, že i oni v něčem prokázali soucit vám?

Rozhodně ano. Hned při první hodině mě zaujalo, jak byli pozorní, klidní, jak nevyrušovali, ani si z toho nedělali legraci. Učím se od nich právě této pozornosti a pečlivosti. Dále se mi líbí, že jsou hodně všímaví a dobří pozorovatelé. Také mě velmi zaujala jejich touha se poučit, jak jsou chtivé poznání. To nám často schází a i tomu se od nich můžeme učit.

Sestře Imeldě děkuji za příjemný rozhovor plný vzácných postřehů a přeji jí, aby měla i nadále tak soucitné dominikánské srdce schopné dávat i přijímat.

SM. Vincenta Vodáková OP

Radostné události u zdislávek

29. září 2018 v kapli sv. Rafaela na Moravci obnovily své doživotní sliby sestry zdislávky. Radostně jsme přijaly do kandidatury dvě nové sestry: ing. Ludmilu Šarišskou z Plzně a Evu Dominikovou st. ze Vsetína.

27. prosince se na Moravci sejdeme opět k radostné události: své první sliby složí sestra Darin Hyacinta Majarová z Hatě a sestra Bc. Markéta Markéta Alacoque Strakošová z Fryčovic. Díky modlitbám a obětem našich nejstarších sester nám Bůh žehná novými povoláními, za což jsme vděčné. Prosíme o modlitbu dominikánskou rodinu, ať vnášíme Krista radostně do světa, přinášíme tam pokoj, soucit a milosrdenství. Celé dominikánské rodině vyprošujeme Boží pozhnání do nového roku.

sestry zdislávky

Čtyřletí obnovy dominikánské laické formace

5) Leden 2019: Veritas

„Co je pravda?“ ptal se Pilát a my ho podezíráme z relativizace pravdy. Jenže on na tom nebyl zdaleka tak špatně jako dnešní člověk, který rovnou tvrdí, že žádná „objektivní“ pravda neexistuje. „To je věc názoru.“ – „Každý má svou pravdu.“ – „Každý si může svobodně myslet, co chce.“ V našem apoštolském působení narážíme na tato klíšé, která ve své podstatě vyjadřují nedůvěru k pravdě. Mít za heslo Veritas je dnes poněkud nekorektní...

Měli bychom inovovat naše heslo na Toleranci nebo Indiferenci. Tím bychom ale zradili Toho, který JE (a ne zároveň NENÍ). Když se udržíme nad vodou s názorem, že nějaká Pravda či aspoň pravda existuje, ještě to neznamená, že k ní člověk má přístup. To pak samozřejmě vede i k relativizaci dobra a zla v jednání:

„Byla ztracena myšlenka univerzální pravdy o dobru, jež je poznatelné lidským rozumem. Změnilo se i pojetí svědomí, které se již nebere v úvahu ve své původní skutečnosti, totiž jako úkon osobní inteligence, jíž přísluší uplatňovat univerzální znalost dobra na každou určitou situaci a učinit si úsudek o tom, jaké správné jednání má být zvoleno zde a nyní. To spěje k tomu, že osobnímu svědomí je udělena výsada, aby samo a nezávisle určovalo měřítko pro dobro a zlo a podle toho i způsob konání. Takový názor zcela splývá s individualistickou etikou, podle níž každý člověk je konfrontován se svou vlastní pravdou, která je odlišná od pravdy ostatních jednotlivců. Je-li doveden až ke krajním důsledkům, individualismus pak vyústí do popření samotného vědomí lidské přirozenosti.“ (Veritatis splendor 32)

S nedůvěrou v rozum, který by mohl dosáhnout pravdu, se setkáváme i v náboženském prostředí. V některých duchovních proudech na sebe bere podobu „univerzalizmu“, který objímá všechna náboženství a nevidí mezi nimi rozdíl. V křesťanství se nedůvěra v rozum projevuje zdůrazňováním víry, citů (srdce), milosti, poslušnosti nebo modlitby na úkor používání rozumu.

Dominikánská tradice má naopak velkou důvěru v rozum člověka. Milost totiž nevisí ve vzduchoprázdnu, ale může spočinout jen na lidské

přirozenosti, k níž na prvním místě patří rozum. Hříchem se sice jeho síla oslabila, ale vírou se tento náš zesláblý nástroj naopak pozdvihuje na zcela novou úroveň. Víra nejen zaceluje rány rozumu způsobené hříchem, ale dokonce zpřístupňuje oblasti, které by pro rozum byly přirozeně zavřené. Rozum osvětlený vírou tak může zahrnout nejen věci tohoto světa, ale celou Realitu – Pravdu – Veritas (i když stále jen nedokonale).

Otázky:

1. Jak se snoubí pravda s tolerancí a jinými moderními hesly? Na čem stojí naše jistota, že „máme pravdu“?
2. Jaké máme zkušenosti ve svém okolí s nedůvěrou k pravdě a rozumu? Nebo naopak s absolutizací rozumu a vědeckého poznání? Dokážeme obhájit pravdu a lidskou schopnost ji poznávat?
3. Nakolik se ve svém životě řídíme zásadou, že „milost předpokládá přirozenost“? Kultivujeme svoje přirozené dary, především rozum? Jak?
4. Má význam rozlišovat, co se má řešit přirozenými prostředky, a co nadpřirozenými (modlitbou, spoléháním na Boží pomoc)? Kde jsou hranice, kdy na přirozenost „rezignujeme“?

Písmo: 2 Tim 2, 23–26

Světec: sv. Terezie Benedikta od Kříže

Povinná (!) literatura: Fides et ratio, Veritatis splendor

6) Únor 2019: Osvojování si a předávání pravdy

V návaznosti na téma minulého měsíce se znovu zamysleme nad tím, co to znamená „mít pravdu“. Když tvrdíme, že jsme „vlastníky pravdy“, nikoho tím v dnešní době neoslňujeme, spíše naopak. Být označen za intelektuála také neznamená vždycky pochvalu. Je totiž smutnou pravdou, že ne každý intelektuál je také inteligent, a ne každý inteligent je natolik kvalitním člověkem, aby dokázal své bohatství předat ostatním.

Tušíme, že aby se člověk dostal do blízkosti pravdy, která je vždy odleskem Pravdy, nestačí sedět nad knihami, ačkoli i to patří k nutným podmínkám (viz studium jako askeze). Je nutná otevřenost mysli, lačnost po poznání. Poctivost a pokora, poznání hranic – svých vlastních i toho, co studujeme. Pozornost a úcta k tomu, jak otázku vnímají druzí. Hodí se analytické myšlení, které dokáže přesně rozlišovat a zkoumat různé aspekty věci, ale

ještě důležitější je syntéza, která nabyté poznání dokáže zasadit do smysluplného obrazu světa, abychom nepředávali jen definice a teze (což je jen malá část pravdy), ale pravdu jako zdroj života a síly. Zkrátka pravda by z nás měla prýstit a vyzařovat, ne padat jako těžké balvany. (Což nemusí nutně znamenat svatost života, stačí leckdy pravdivý pohled na něj.)

„Křesťanství by tedy naší společnosti mělo připomínat naši zasutou touhu po pravdě a doprovázet ji při hledání. Ale dokážeme to dělat přesvědčivě jen tehdy, pokud budeme sami vystupovat jako poutníci, kteří neznají všechny odpovědi předem. Křesťanští představitelé budou mít větší autoritu, když budou častěji říkat „nevím“. Musíme vystupovat jako ti, kdo nejen poučují druhé, ale zároveň se učí od nich. Církev musí mít odvahu hlásat svá přesvědčení, ale také pokoru učit se od jiných lidí. Fyzik Niels Bohr napsal, že „opakem pravdivého výroku je nepravdivý výrok, ale opakem hluboké pravdy může být jiná hluboká pravda...“

Motto dominikánského řádu je Veritas, Pravda. Dominik, snad si vzpomínáte, založil řád v hospodě, když se dohadoval s hostinským. Diskutovali celou noc, a jak podotkl jeden z mých bratrů, Dominik těžko mohl celou dobu říkat jen „mýlíš se, mýlíš se, mýlíš se.“ Člověk pokračuje v diskusi jen proto, že pravdu má v jistém smyslu i druhý. Nediskutujeme proto, abychom zvítězili, ale aby zvítězila pravda.

I pokud se křesťanská nauka zdá být jasná a jednoznačná, stejně musíme být ochotni vstoupit do spleti životů lidí snažících se přijít na to, co je správné... Pravda je jednoduchá, jenže pokud tato jednoduchost neprojde složitostí lidské zkušenosti, tak je to dětinská jednoduchost, strohá a nelidská, a ne ona jednoduchost, kterou občas matně zahlédneme v Bohu. Ti, jimž připadá, že pravdu naší nauky je nutné bránit před ostouzením a prudkým napadáním druhých, jsou dost možná ve svých přesvědčeních nejistí a bojí se vyslechnout druhou stranu, aby snad nezačali pochybovat. Právě když jsme si učením církve nejjistější, měli bychom nejsvobodněji naslouchat a učit se a otevřít ducha a srdce těm, kdo dospěli k závěrům, s nimiž nesouhlasíme.“ (Timothy Radcliffe: *Proč být křesťan?*)

Místo otázek úkol k zamyšlení: Znáte někoho, z koho vyzařuje pravda tak, že je to přitažlivé pro ostatní? Jaké má vlastnosti, které bychom měli následovat? (náповěda: např. svatý Dominik :-))

Písmo: Jak 3, 13–17

Světce: sv. Jan Pavel II.

Literatura: Lumen fidei, Gaudete et exsultate, 2. kapitola.

Ze života místních laických sdružení

3. pražské MS bl. Mannese Guzmána

Scházíme se jednou měsíčně v pražském klášteře bratří dominikánů. Setkání navazuje na modlitbu růžence a společně slavenou večerní mši svatou v kostele sv. Jiljí. Během letošních setkání jsme postupně absolvovali cykly „Novinky z biblické archeologie“, „Z myšlenek Maxe Kašparů“ a „Skrytá zákoutí katechismu“, nyní zahajujeme cyklus přednášek o zjevení Panny Marie v japonské Akitě. V Postě a Adventu míváme společné rekolekce. Letos jsem také zvolili nového představeného a přivítali ve sdružení dva nové postulanty. Momentálně má sdružení necelý tucet členů, z toho jednoho nadějného novice.

Martin Petr Veronský Pokorný

MS Brno

V předvečer svátku Panny Marie Růžencové se v kostele sv. Michala konala slavnost Růže pro Marii sestávající z modlitby slavného růžence proložené zpěvy a rozjímavými texty. Jednotlivé desátky vedli příslušníci různých stavů: řeholníci, manželé, mládež, rodiny, ovdovělí a ostatní. Za doprovodu duchovních písní přinášeli někteří růže k soše Panny Marie Fatimské. Následovala slavná mše svatá, kterou celebroval otec biskup Pavel Konzbul. Hudební doprovod liturgických textů vedl katedrální sbormistr Petr Kolař s menším uskupením zpěváků. Slavnost byla velmi pěkná a za vydatnou pomoc při organizaci i realizaci děkujeme sestře Anně Dominice.

18. října se v kapli Panny Marie Bolestné konal obřad obláčky dvou našich kandidátů. Noví bratři přijali škapulíře a jména Petr Veronský a Humbert z Romans.

Naše sestra Martina Cecílie připravila k poslechu a rozjímání Vize sv. Hildegardy z Bingenu. Pořad uvedla ve dvou brněnských chrámech a ve dvou kostelích v okolí města. U sv. Michala jsme si jej mohli vyslechnout 29. října. Díky za krásné okamžiky.

Stanislava Kateřina Bartoňová

MS Trávník

V říjnu se naše sdružení účastnilo duchovní obnovy na Svatém Hostýně pod vedením otce Antonína Krasuckého OP. Téma obnovy znělo: „Jak získat a zachovat vnitřní pokoj srdce v různých situacích“. Děkujeme otci Antonínovi za podnětné přednášky, mše svaté a svátosti smíření. Zároveň jsme prožili radost z toho, že náš bratr Roman Bartoloměj Ševčík složil sliby na tři roky. Ať Pán dokončí dobré dílo, které v něm započal.

*Anna Jana Šebestíková
(Příspěvky byly redakčně upraveny a kráceny.)*

25 let od založení dominikánského nakladatelství Krystal OP

Rozhovor s fr. Vojtěchem Soudským OP

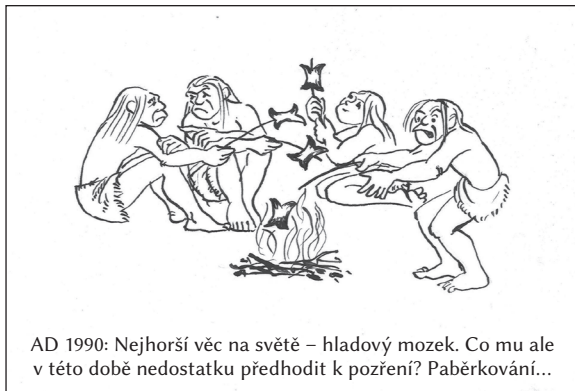
Základním kamenem pro vznik Krystalu bylo založení Kazatelského střediska České dominikánské provincie, jehož zřízením byl na počátku 90. let pověřen fr. Vojtěch Soudský. Jedním z důležitých úkolů nově vznikající instituce byla organizace a zajišťování kvalitních přednášek pro veřejnost, která po nich



Fr. Vojtěch OP (uprostřed). Foto: Fr. Šimon OP

po desítkách let nesvobody přímo lačněla. V pražském dominikánském klášteře se úspěšně rozběhly tři přednáškové cykly: Filosofie s Jiřím Fuchsem, Duchovní život s fr. Vojtěchem Soudským a Religionistika s fr. Odilo Štampachem. Náročnost přednášeného si vyžadovala vydávání skript, ze kterých mohli posluchači studovat. I tohoto úkolu se zhostilo Kazatelské středisko. První vydané publikace se soustředily výhradně na filosofii. Zpočátku se jednalo o sešity, svépomocně rozmnožované na cyklostylu a sešívávané sešíváčkou. Později publikace „držely pohromadě“ díky podomácku lepené vazbě a časem přibyla i rychlotiskárna.

Samotné nakladatelství Krystal OP, zaměřené výlučně na vydávání publikací, bylo oficiálně založeno v roce 1993. Oddělilo se tak od Kazatelského střediska, které se mohlo nadále soustředit na jiné specifické druhy apoštolátu a potřebnými knihami bylo zásobované z Krystalu. Vedle skript a misijních materiálů začaly přibývat další a další kvalitní teologické, duchovní a filosofické publikace, často se vztahem k dominikánskému řádu. Výrazným prvkem, který Krystal provázal od počátku, byla práce na vydání Jeruzalémské bible.



AD 1990: Nejhorší věc na světě – hladový mozek. Co mu ale v této době nedostatku předhodit k pozření? Paběrkování...

Dnes máme před sebou moderní a zároveň tradici věrné nakladatelství. Vydávané tituly se rozvětvují do deseti edičních řad a novinky jsou každý rok shrnuty v trefně nazvaném i graficky zpracovaném katalogu *Psí kusy*. Čtenáři se ke svým vytouženým knihám dostávají buď

v kamenných obchodech – podtrhněme především knihkupectví *Oliva*, nebo přes e-shop. Novinky jsou představovány v rámci Dominikánských literárních salónů, konajících se pravidelně jednou za měsíc. Pro přehled o aktuálním dění v *Krystalu* můžete sledovat jeho fb profil *Krystal OP*.

Jak se odrazily první nesmělé kroky při vydávání publikací v paměti fr. Vojtěcha Soudského? Jak je možné, že z drobného pramínku čítajícího několik sešitů a brožur teče průzračná horská bystřina kvalitních knižních titulů? V čem tkví smysl *Krystalu* a kam svou činností směřuje? Co je vlastně v životě důležité? To vše a ještě mnohem více se dozvíte v našem rozhovoru:

Co se vám vybaví, když zazní slovní spojení „počátky Krystalu“?

Jako první se mi vybaví, jak jsme v roce 1992 z Německa pašovali moderní tiskařský stroj, který jsme dostali od Kirche in Not. Chtěli jsme ho převézt, ale na hranicích nám oznámili, že potřebujeme potvrzení a stroj musíme nechat proclít. Do toho se nám nechtělo, a tak jsme zkusili jiný přechod, aniž bychom řekli, co vezeme. A vyšlo to. Takovým způsobem jsme získali první tiskárnu pro *Krystal*, přesněji řečeno pro *Kazatelské středisko*, které potřebovalo produkovat tiskoviny.

V čem spatřujete hlavní důvody toho, že Kazatelské středisko začalo s tiskem publikací? K čemu sloužily?

Vydávání knih je povytce dominikánská záležitost a prostě k nám patří. Všechno tehdy bylo neseno potřebou apoštolátu. Když jsme něco potřebovali, vyrobili jsme si to. Hlavní oblastí našeho zájmu byly misie. Potřebovali jsme brožurky o pár listech, protože pokud jsme chtěli vyjít za lidmi a svědčit o Bohu, museli jsme jim s tím dát i něco do ruky. V první řadě bylo třeba

si rozmyslet a uvědomit, co bychom měli lidem dát, co chybí v jejich srdcích a myslích. Brožury tedy vznikaly spíše z naší potřeby lidem dávat, než že by nám oni sami říkali, o co by měli zájem. Částečně jsme se inspirovali i edicí Krystal (1927–1948), která vydala řadu brožur, jež potom dominikáni rozdávali při lidových misích. S tím souvisí i důvod, proč jsme začali vydávat časopis Amen. Chápali jsme ho jako prostředek komunikace s lidmi, které jsme během misí oslovili a které jsme posléze nechtěli nechat opuštěné.

Vedle misijních materiálů byla v oblasti našeho zájmu filosofická literatura od Jirky Fuchse, k němuž jsme už za totality chodili na filosofické semináře. Už tehdy, abychom měli z čeho studovat, měl část svých textů sepsanou a de facto připravenou k tisku. Po revoluci přednášel v rámci Kazatelského střediska filosofii a při té příležitosti jsme začali jeho texty vydávat. Měly v sobě hodnotu a zároveň byly léty prověřené.

Zmínil jste edici Krystal (1927–1948), jaký k ní máte vztah? Existuje podle vás nějaká vazba mezi ní a dnešním Krystalem?

Meziválečný Krystal byl slavný a díky vysoké kvalitě vydaného měl vynikající pověst. Už během vysokoškolského studia jsme byli

zvyklí zacházet s jeho knihami. Byly pro nás jedny z nejčastějších studijních pramenů. Pracovali jsme s překladem Sumy teologické, s učebnicemi Emiliána Soukupa, Metoděje Habáně, Reginalda Dacíka a dalších. Ke starému Krystalu mám opravdu velký obdiv, ale nechtěli jsme ho založením dnešního Krystalu ani prodlužovat, ani opakovat. Z tohoto hlediska nešlo jen o vzájemnou vazbu typu: Jmenujme se Krystal, ale hlavně: Tu pověst mu nezkažme.

Edice Krystal byla zlikvidovaná v roce 1948. Dá se nějakým způsobem vysledovat její pokračování i během totality? Věnovali se bratři tajně nakladatelské činnosti?

Myslím, že přímo takto se o tom hovořit nedá. Ve vydávání knih se angažovaly především kongregační sestry dominikánky v Kadani. Tiskly hlavně



breviáře, ale i další tituly (viz *OPusculum* z října 2018, str. 15–20, pozn. red.). S edicí Krystal to ale nemělo nic společného.

Ale vy osobně jste do tajné činnosti zapojený byl...

Angažoval jsem se při práci na Jeruzalémské bibli. Byla to velká podzemní akce, protože jakákoli aktivita tohoto druhu byla přísně zakázaná. Ještě za komunistů jsem z Německa propašoval počítač Commodore, který nám daroval tamější dominikánský provinciál. Byl to velký přínos pro naši práci. Text Písma jsme na něm postupně přepisovali a rozdávali korektorům, kteří se nad ním scházeli a diskutovali. Díky počítači se nemusely pokaždé přepisovat celé pasáže, ale stačilo jen opravit pozměněná místa. Texty jsme uchovávali na disketách. K dispozici jsme měli i jehličkovou tiskárnu, na které jsem musel naprogramovat česká písmena, diakritiku. Po revoluci bylo potřeba začít po svazcích vydávat text s poznámkami, ale komu jsme to měli zadat? Tato potřeba byla dalším důležitým důvodem pro vznik Krystalu a během několika let se nám podařilo vydat kompletní řadu pracovních sešitů Jeruzalémské bible. Je to ohromné dílo, a přitom ho udělalo jen pár lidí. Jsem velmi hrdý, že jsem se na něm mohl podílet. A jsem rád, že vyšel i kompletní text v jednom svazku. Nadále se tak zúčtuje ona vynaložená obrovská námaha.

Když se vrátíme zpět na počátek 90. let, jakým způsobem Krystal fungoval? Hráli v něm nějakou roli dobrovolníci?

V začátcích všechno obstarávali dobrovolníci, dobrovolníci převážně z řad dominikánských terciářů. Z nich také vzniklo jádro, které potom Krystal



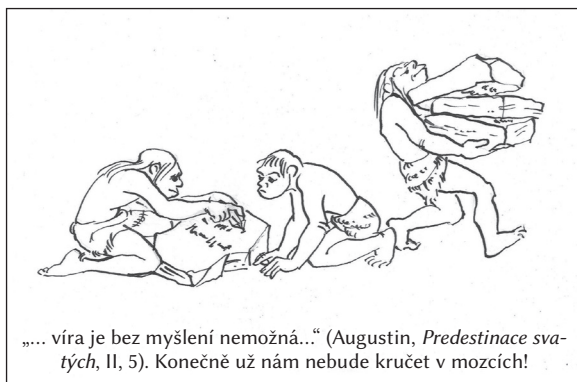
AD 1993: Jééé, to je ono! Ale co to vlastně je?
Třeba by se to dalo i sníst!

neslo dál a dodnes jej nese: Eva Fuchsová a Jiří a Dáša Kopečtí. Dáša a Jirka pověsili po absolvování Matfyzu svou slibnou kariéru na hřebík a své schopnosti ke kvalitní vědecké práci dali do služeb církve a apoštolátu. To byla úžasná věc. Je od nich hezké, že se takto rozhodli. Nejdůležitější pro takové rozhodnutí

bylo možná Dominikovo zvolání: „Pane, co bude s hříšníky?!“ A také typicky dominikánský pohled: Duši zachrániš tím, že pomůžeš její svobodě k ještě větší svobodě, tedy ke Kristu a k poznání. Záchrana duše, to není: My tě nacpeme do kostela a z kostela půjdeš rovnou do nebe! Nabízíme jinou variantu: Osvoboď se, abys mohl svobodně vstoupit do nebe. To považují za podstatu dominikánského apoštolátu a to je určitě oslovilo. Na Matfyzu potkali lidi, kteří přinejmenším pozitivně směřovali k Božským principům. Matematici byli nakloněni spíše abstraktním věcem, protože je považovali za důležitější, než jestli se zdrazí či zlevní chleba. Stejně tak Eva Fuchsová, nesmírně schopný a vzdělaný člověk. Měli jsme obrovské štěstí na chytré jedince.

Všechny je přitahovala ta tematika. Neodpuzovala je, byli totiž intelektuálové. Nechci, aby to znělo pejorativně anebo elitářsky, rozhodně to tak ani nebylo, ani není, ani nemá být. Řekl bych, že se sešli dohromady inteligentní lidé, a proto se nám dobře spolupracovalo. Tento rys objevíte

i u dalších, kteří Krystalem prošli. Nikdy jsem se nad tím pořádně nezamýšlel, ale jak si je tak probírám, tak vidím samé dobré lidi.



.... víra je bez myšlení nemožná...“ (Augustin, *Predestinace svatých*, II, 5). Konečně už nám nebude kručet v moczích!

Bylo možné pracovníky z tohoto „Krystalového jádra“ zaplatit?

Trochu jsme je platili, jinak by kvůli nouzi odešli žít se někam jinam, ale byly to takové žebračenky. Zařadili jsme je na výplatní listinu provincie jako zaměstnance Kazatelského střediska. Počítat s nimi jako s dobrovolníky by bylo nereálné. Jednorázově, třeba na misie, to jde, lidé si vezmou dovolenou v práci. Ale dlouhodobě, zvláště když mají rodinu, je to neúnosné. Často teď slýchávám hlasy: „Dříve jsme toho dělali tolik jako dobrovolníci!“ Ano, jenže to to v práci vypadalo jinak, a proto jsme mohli o víkendu pracovat pro církev. Lidé jsou dnes z práce většinou sedření a berou si ji i domů, aby se užívali. A my jim ještě říkáme: „Máte tři děti, to je málo.“ Ale pro ty rodiny to není málo. Nemůžeme jim říkat: „Udělejte pro nás dobrovolně ještě tuto aktivitu.“ Dnes je prostě jiná doba a přináší jiné podmínky pro život.

Dříve to sice byl „totáč“, což znamenalo, že režim na vás měl totální nárok, ale my jsme spíš naopak byli vychovávaní k sebeobraně a nenechali jsme se tolik zotročovat. Náš postoj těsně po revoluci byl: „Jsem šťastný, že konečně můžu dělat to, po čem jsem toužil, a dokonce z toho mohu žít!“

Mohl byste shrnout, pro jaké skupiny lidí jsou knihy od Krystalu určeny?

Když to hodně zjednoduším: podle mě Krystal vydával a vydává co do praktického využití tři druhy literatury. První druh často využívám při zpovídání nebo při duchovních rozhovorech. Řešíme nějaký problém a uvědomím si, že je to dobře zachycené v té či oné knize. Knihu doporučím a příště už se o ni můžeme opírat. Právě Krystal do této kategorie hodně přispěl. A z tohoto důvodu je důležité knihy od Krystalu znát. Často jsou významnou oporou i při misijní činnosti. Misionář za sebou musí mít knihovnu a vědět, co ve které knize je, a na základě toho se může bavit s lidmi.

Druhá kategorie knih zahrnuje tituly, které by měl číst každý. Takovým příkladem je kniha „Žádný člověk není ostrov“ od Thomase Mertona. Jsem rád, že se jí podařilo vydat. Velmi mi pomohla při různých exerciciích a bylo to o to lepší, že jsem ji mohl lidem rovnou dát. Takové knihy je možné rozdávat po generace.

Třetí skupina zahrnuje knihy, které by měly existovat v češtině. I přesto, že po nich sáhne jen těch pár badatelů, kteří si chtějí udělat v určité oblasti jasno. Příkladem toho je nové vydávání oněch nejdůležitějších otázek Sumy. Od reprintu prvorepublikového díla jsme upustili, protože to je spíše výborný slovník pro čtení textu v originále, než že by to byl srozumitelný překlad. Ale vydávání otázek Sumy výběrově je podle mě šťastný počín a myslím si, že je to přesně v duchu Krystalu.

Když se na věc podíváte ještě z jiného úhlu, je vidět, že vydávané tituly začaly postupně přecházet od misijních potřeb k těm akademickým. Není divu, když mladší bratři začínají mít doktoráty a místa na univerzitách.

Hrály ve výběru titulů nějakou roli komerční účely?

Komerční účely v tom nehrály roli žádnou. Myslím, že pro dominikány by mělo být typické (a vždycky bylo), že podpoří kvalitní věci, i když to nevypadá na komerční úspěch. To je náš apoštolát. Pokud máme nějaké peníze investovat, tak právě takto. Je důležité dávat peníze do naší stěžejní literatury, jako je například tomistika. I když se sama stoprocentně nezaplátí, je potřeba, aby vycházela. Pro někoho, pro pár lidí, ale i těch pár lidí stojí za to. Pokud jsou peníze, tak není vhodné s nimi v této oblasti šetřit. Další kategorií jsou různé kvalitní knihy, které sice nebudou mít takový odbyt, ale

my usoudíme, že je potřeba, aby je měli lidé k dispozici. A takto byl od začátku Krystal chápáný a koncipovaný, pokud je možné o nějaké koncepci mluvit. Stále se vyskytují otázky typu: „Měli bychom se sami uživit? Budeme vždycky muset vydat nějakou knihu, která by se dala dobře prodat, aby zaplatila ty ostatní?“

My jsme si ale říkali, že takto postupovat nechceme. A zpětně vidím, že to bylo geniální, až vizionářské, protože takových nakladatelství, která vydávají škvár, aby uživilo několik málo dobrých knih, je nepřeborné množství. Zvolili jsme jiný způsob. Je lepší dotovat několik málo dobrých knih, aniž bychom se zdržovali a dělali si ostudu škvárem. To se nám podařilo dodržet, i když jsme později spolupracovali i s jinými nakladatelstvími. Prioritou je a byla kvalita, jak po stránce obsahu, tak po stránce formy.



Nikomu už nebude kručet v mozku!

Krystal má pod sebou nově i knihkupectví Oliva. Kdybychom to posuzovali z čistě ekonomického hlediska, nebude to asi finančně nejvýhodnější počin. Jak se na něj díváte vy?

Ale vždyť je to náš apoštolát, co jiného máme jako dominikáni dotovat?! Naše auta nebo služební cesty? Ne, tohle máme dotovat. Myslím, že je to moc dobrý počin. Líbí se mi, že peníze jsou používány i k financování takovýchto věcí. Část peněz musíme používat na apoštolát. Když podpoříme nakladatelství, knihkupectví nebo misie, tak je to správně, protože k tomu peníze máme.

Jaká je Vaše vazba na Krystal dnes? Čtete knihy od něj?

Rezonuji s Krystalem, vydává to, po čem toužím. Jeho knihy kupuji a čtu. Nemám sice nějak výrazný objem titulů, a přesto je nestíhám číst. Knihy od Krystalu se nedají přečíst na záchodě nebo za odpoledne. Cíleně hromadím tomistiku a průběžně kupuji věci, o kterých zrovna přemýšlím a potřebuji je. Nadšeně čtu Journeta. Nejvíce mě od něj zasáhlo „Zlo“. Úžasná věc, kterou jsem četl vícekrát. Necítím se ale povinen přečíst všechno. Hodně



mě zaujal Peter Kreeft, zvláště „Návrat ke ctnostem“. Jeho knihy mi přijdou jako skvosty a jsem nadšený a hrdý na to, že jsme to vydali my v Krystalu. Kreeftovy knihy vnášejí do našeho intelektuálního katolického světa určitou revoluci. Krystal hraje dost významnou roli na poli intelektuálních novinek, přináší něco, co tam chybí. Takové knihy si čtu s chutí, protože jsou opravdu aktuální, a je důležité, aby v dnešní době vycházely.

Je něco, co byste Krystalu doporučil?

Určitě bych doporučil hledat nástupce, pokračovatele, jako je sestra Guzmanová. Nemyslím tím, že by už „staří“ měli jít do penze a předat štafetu mladým, ale vychovávat si žáky, skoro bych řekl formačně. Nemluví o tom, že by se měli zaměstnat a vyučovat nějaké mladí, a ani nemyslím na čistě dominikánskou formaci. Jde o ideje. Aby následovníkům šlo o to samé jako nám, aby se pro to taky zapalovali, aby to taky chtěli. Podstata netkví v tom, kdo bude dál „datlovat“ a redigovat, ale kdo bude mít nápady, co je potřeba dělat. A také v tom, kdo bude umět Krystal spojovat s terénem a bude vědět, co lidé zajímá. Musí to být lidé, kteří budou umět tohle všechno spojit. Je potřeba myslet deset dvacet let dopředu. Nefungovalo by to tak, že teď zrovna někdo nemůže najít práci, a tak se přihlásí do Krystalu. Je potřeba lidi vychovávaných v tvůrčí práci a i v tom, aby neopisovali nebo nekradli.

Chtěl byste lidem z Krystalu něco vzkázat?

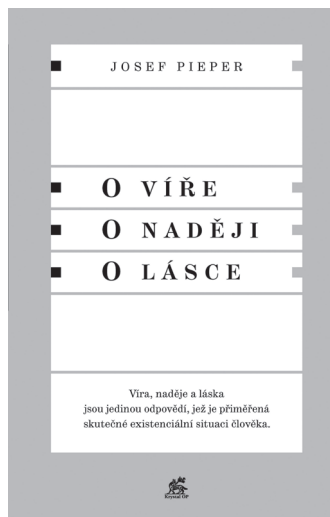
Chtěl bych je pochválit, hlavně za internetové aktivity. Krystal opravdu nezaspal dobu. Je fantastické, že jsou na internetu snadno dostupné články z Amenů a Suma. Nebo facebook, důležitá cesta vedoucí k lidem, a Krystal ví, jak s ním pracovat. Není vůbec samozřejmostí, že si to uvědomili, přeci jen jsou to lidé, kteří pracovali celou dobu s papírem.

Zaplať Pán Bůh za ně a jsem na ně moc hrdý.

Otci Vojtěchovi mnohokrát děkuji za milý rozhovor, za zpřítomnění minulosti i pohledu do budoucnosti!

SM. Vincenta Vodáková OP
 Ilustrace: SM. Česlava Talafantová OP

Z nabídky nakladatelství Krystal OP

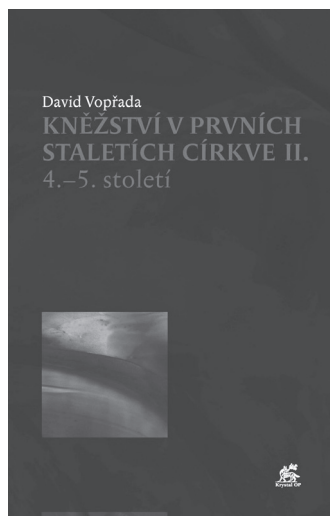


Josef Pieper: O víře. O naději. O lásce

Co to je víra, naděje a láska? Chceme-li najít pravdivou odpověď, musíme nejprve klást otázku po člověku – kdo je člověk, co je od přirozenosti. Autor předkládá obraz člověka jako stvořené bytosti, bytosti *in statu viatoris*, která se teprve stává tím, kým má být. A ukazuje, že k tomuto bytí na cestě teologální ctnosti neodmyslitelně patří. Nejsou totiž nějakou krotkou „spořádaností“ a „správným chováním“ šosáka, ale bytostným povýšením lidské osoby. Jsou krajností toho, co člověk může být, naplněním lidské možnosti být.

Autor čtenáře postupně dovádí k poznání, že víra, naděje a láska jsou jedinou odpovědí, jež je přiměřená skutečné existenciální situaci člověka. Dokládá, že pro člověka je dobré věřit, doufat a milovat, neboť jde o účast na božské skutečnosti samé. Ve víře, naději a lásce se člověk dovršuje až k úkonu, jímž uskutečňuje svou blaženost.

brož., 244 s., 290 Kč



David Vopřada: Kněžství v prvních staletích církve II. (4.–5. století)

Výběr patristických textů týkajících se služby biskupů, kněží a jáhnů, které pocházejí ze 4. a první poloviny 5. století. Úryvky jsou uvozeny stručným představením daného autora a jeho nauky a doplněny komentářem.

brož., 244 s., 290 Kč

Co už se nestihlo, nevešlo nebo co by vás ještě mohlo zajímat:

- další informace k iniciativě *Dominikánský měsíc pokoje*
http://www.opeast.org.au/_uploads/_cknw/files/Dominican%20Month%20of%20Peace.pdf
http://www.fraternitiesop.com/event/news/dominican-month-peace-2018/#.W_Um7jhKiUk
- otevření nového vchodu do kláštera sv. Jiljí
<https://www.ceskatelevize.cz/ivysilani/1098528273-krestansky-magazin/218562215600014/obsah/657816-novy-vchod-do-prazskeho-dominikanskeho-klastera>
<https://www.respekt.cz/galerie/schody-do-nebe>
- záznamy z knižních salónů nakladatelství Krystal OP najdete na kanálu YouTube Řádu bratří kazatelů
- novinky našeho knihkupectví Oliva | <http://www.oliva.op.cz/>
- podzimní akce platformy Dominikánská 8 | <http://www.dominikanska8.cz/>
- informace z některých místních sdružení LSSD – budou zveřejněny buď v příštím čísle OPuscula, nebo na <http://laici.op.cz/>

OPusculum

Časopis české dominikánské rodiny

Vydává Kazatelské středisko České dominikánské provincie

Redakce

e-mail: opusculum@op.cz

Fr. Gabriel Malich OP (gabriel@op.cz)

S. Marie Pitterová OP (monialesop@volny.cz)

S. M. Guzmanová Valentová OP (guzmana@dominikanka.cz)

Lenka Bernadetta Nezbedová (Nezlenka@seznam.cz)

Jiří Reginald Machačík (machacik@volny.cz)

Jan Jáchym Beneš (jachym@op.cz)

Fotografie na obálce:

1. s. | „Klouzající kázání“. Foto: Sestry dominikánky
2. s. | Žehnáni nového vstupu do kláštera sv. Jiljí. Foto: Archiv OP SM. Imelda se svými přáteli. Foto: Sestry dominikánky
3. s. | Logo Dominikánského měsíce pokoje 2018. Foto: <http://www.op.org>
Bratři dominikáni v Kongu. Foto: <http://www.op.org>

Bankovní spojení pro dary: č. účtu: 268154211/0300 v.s.: 290

Uzávěrka příštího čísla: 15. 1. 2019

<http://opusculum.op.cz>



Z obsahu

Dominikánský měsíc pokoje

Setkání dominikánské rodiny

Ze života dominikánských mnišek

Paměť kongregace

25 let od založení nakladatelství Krystal OP

Program obnovy dominikánské laické formace

<http://opusculum.op.cz>

Adresa redakce:

OPusculum

Klášter dominikánů Olomouc

Slovenská 14, 779 00 Olomouc 2

e-mail: opusculum@op.cz

Výtisk zdarma. Distribuce za cenu poštovného a balného. Objednávky na adrese redakce.